Р Е Ш Е Н И Е
№ 43910

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8384** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на К. Р. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез адвокат М. Й. Г. със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 3, ап. 17, против Заповед № РД-15-462/22.06.2026 г. на началника на Дирекцията за национален строителен контрол (ДНСК).

С оспорената заповед на основание чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката от заеманата от нея длъжност „главен експерт“ в отдел „Обществени поръчки и договори“, дирекция „Правна“ при ДНСК, с присъден ранг III младши, считано от 23.06.2026 г., срещу уговорено обезщетение в размер на двукратния размер на последната получена месечна основна заплата.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Представени са писмени бележки. В тях се поддържа възражение, че при прекратяването на служебното правоотношение по чл. 107а от ЗДСл е нарушено императивното изискване на чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл за изплащане на уговореното обезщетение едновременно с връчването на заповедта. Посочва се, че заповедта е връчена на служителя на 22.06.2026 г., а преводът на обезщетението по банковата ѝ сметка е извършен едва на 26.06.2026 г., което опорочава фактическия състав на прекратяването и води до незаконосъобразност на заповедта. Претендира разноски.

Ответникът — началникът на Дирекцията за национален строителен контрол, чрез юрисконсулт Г. в съдебно заседание и в представените писмени становища, оспорва жалбата. Ответникът поддържа, че забавянето на плащането е по обективни причини, органът по назначаването е

постъпила на работа на 22.06.2026 г. и към датата на издаване на заповедта не е разполагала с регистриран банков спесимен и право на опериране с бюджетните сметки на дирекцията. Банковото искане за електронно банкиране е обработено от обслужващата банка „УниКредит Булбанк“ АД на 25.06.2026г. в 11:31 ч., след което на 26.06.2026 г. обезщетението е наредено и преведено незабавно ведно с месечното възнаграждение за м. юни 2026 г. съгласно утвърдените Вътрешни правила за заплатите в ДНСК.

Жалбата е допустима, а разгледана по същество е основателна.

Жалбоподателката е адресат на индивидуалния административен акт, с който едностранно и окончателно се прекратява служебното ѝ правоотношение. Дори когато актът се позовава на основание по чл. 107а от ЗДСл, държавният служител разполага с правен интерес да оспори законосъобразността на заповедта, включително като въведе възражения за липса на надлежно съгласие или за неосъществяване на кумулативните законови предпоставки от фактическия състав на прекратяването, сред които е и задължението за едновременно изплащане на обезщетението (в този смисъл е и трайната практика на ВАС, вкл. Решение № 8390 от 29.06.2017 г. по адм. дело № 6800/2016 г., Решение № 12276 от 01.12.2025 г. по к.адм. дело № 6504/2025 г.).

От приетите по делото писмени доказателства се установява следната фактическа обстановка:

К. Р. В. е заемала по служебно правоотношение длъжността „главен експерт“ в отдел „Обществени поръчки и договори“, дирекция „Правна“ при Дирекцията за национален строителен контрол, с присъден ранг III младши.

На 22.06.2026 г. органът по назначаването е отправил до служителката писмено предложение с изх. № ЧР-09-4-074-ЦУ/22.06.2026 г. за прекратяване на служебното ѝ правоотношение на основание чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл срещу изплащане на обезщетение в размер на две месечни основни заплати.

На същата дата, 22.06.2026 г., в деловодството на ДНСК е регистрирано писмено съгласие от К. Р. В. с вх. № ЧР-09-6-031/22.06.2026 г. за прекратяване на служебното ѝ правоотношение при предложените условия.

Въз основа на отправеното предложение и депозираното съгласие, на 22.06.2026 г. началникът на ДНСК арх. Д. П. е издала оспорената Заповед № РД-15-462/22.06.2026 г., с която на основание чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл е прекратила служебното правоотношение на К. Р. В., считано от 23.06.2026 г. В заповедта е разпоредено на служителката да се изплатят обезщетение по чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл в размер на двукратния размер на последната получена месечна основна заплата и обезщетение за 9 работни дни неизползван платен годишен отпуск за 2026 г. на основание чл. 61, ал. 2 от ЗДСл, както и да се удържи сума за получено представително облекло за 2026 г. Заповедта е връчена лично на държавния служител на 22.06.2026 г. срещу полагане на подпис.

От представените по делото писмени доказателства — извлечение по разплащателната сметка на ДНСК в „УниКредит Булбанк“ АД, банково извлечение от сметката на жалбоподателката в „Банка ДСК“ АД и фиш за предварително начисление за м. юни 2026 г., се установява, че сумата за уговореното обезщетение по чл. 107а от ЗДСл, ведно с дължимото възнаграждение и обезщетение по чл. 61 от ЗДСл — общо в нетен размер на 3 740.33 EUR, е преведена и постъпила по банковата сметка на К. В. на 26.06.2026 г. с посочено основание „заплата за юни 2026“.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл — началника на ДНСК, който упражнява функциите на орган по назначаването спрямо служителите в дирекцията, като същият е встъпил в длъжност на 22.06.2026 г. преди издаването на заповедта. Актът е съставен в предписаната от закона писмена форма и съдържа основните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 108, ал. 1 от ЗДСл. Непосочването в заповедта на органа и срока за

обжалване не съставлява съществен порок, водещ до недействителност на акта, а обуславя единствено приложението на разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от АПК относно удължаването на срока за оспорване на два месеца.
При преценка на материалната законосъобразност на оспорения акт обаче съдът намира, че Заповед № РД-15-462/22.06.2026 г. е издадена в противоречие с материалния закон, отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.
Съгласно чл. 107а, ал. 1 от ЗДСл, органът по назначаването може да предложи на държавния служител прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение в размер на не повече от 6-кратния размер на последната получена месечна основна заплата. По силата на чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл, ако държавният служител приеме предложението по ал. 1, органът по назначаването е длъжен да му изплати уговореното обезщетение заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.
Според установената и непротиворечива съдебна практика на Върховния административен съд (Решение № 4062 от 14.04.2026 г. по к.адм. дело № 1612/2026 г.; Решение № 4383 от 28.03.2013 г. по адм. дело № 9326/2012 г.; Решение № 12276 от 01.12.2025 г. по к.адм. дело № 6504/2025 г.), фактическият състав на прекратяването по чл. 107а от ЗДСл изисква кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: валидно отправено писмено предложение от органа по назначаването;изрично писмено приемане (съгласие) на предложението от държавния служител в 7-дневен срок; реално изплащане на уговореното обезщетение едновременно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.
Разпоредбата на чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл е императивна. Изискването за едновременност на плащането и връчването представлява съществен елемент от законовия фактически състав на това прекратително основание. За да бъде спазен материалният закон, към датата на връчване на заповедта органът по назначаването е длъжен да представи на служителя доказателства за извършено плащане по банков път (платежен документ/извлечение) или да изплати сумата в брой срещу съответен разходен документ (Решение № 4062 от 14.04.2026 г. по к.адм. дело № 1612/2026 г. на ВАС).
В настоящия случай се установява, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е издадена и връчена на К. В. на 22.06.2026 г., като служебното правоотношение е прекратено, считано от 23.06.2026 г. Към датата на връчване на заповедта — 22.06.2026 г., уговореното обезщетение по чл. 107а от ЗДСл не е било изплатено, нито е било наредено за плащане. Обезщетението е наредено и преведено по сметката на жалбоподателката едва четири дни по-късно — на 26.06.2026 г.
С това органът по назначаването е допуснал неизпълнение на императивното материалноправно изискване на чл. 107а, ал. 2 от ЗДСл.
Възраженията на ответника, основани на липсата на регистриран банков спесимен към 22.06.2026 г., необходимото технологично време за обработка на клиентското искане от търговската банка до 25.06.2026 г. и установения във Вътрешните правила график за изплащане на заплатите след 26-о число, са неоснователни. Вътрешноведомствената организация на администрацията и техническите процедури по банково обслужване не представляват извинителни причини и не могат да дерогират императивна законова норма от по-висок ранг. Когато органът по назначаването реши да упражни правомощието си по чл. 107а от ЗДСл, той е длъжен да организира своята финансова и административна дейност по начин, който гарантира възможността за пълно и точно спазване на законовите изисквания, а именно предложението да бъде отправено и заповедта да бъде връчена едва тогава, когато е осигурена фактическата и правна възможност за едновременно изплащане на уговореното обезщетение (в този смисъл

Решение № 106 от 27.02.2018 г. по адм. дело № 1021/2017 г. на АС – Пазарджик, оставено в сила с Решение № 3620 от 13.03.2019 г. по адм. дело № 4341/2018 г. на ВАС; Решение № 3267 от 14.05.2019 г. по адм. дело № 223/2018 г. на АССГ).
Тъй като кумулативно предвидените предпоставки на чл. 107а от ЗДСл не са били осъществени към момента на връчването на акта, служебното правоотношение е прекратено незаконосъобразно, поради което оспорената заповед следва да бъде отменена.
При този изход на правния спор ответникът дължи разноски в размер на на 400.00 евро, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд – София-град, Първо отделение, 43 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на К. Р. В. Заповед № РД-15-462/22.06.2026 г. на началника на Дирекцията за национален строителен контрол, с която на основание чл. 107а, ал. 1 от Закона за държавния служител е прекратено служебното ѝ правоотношение за длъжността „главен експерт“ в отдел „Обществени поръчки и договори“, дирекция „Правна“ при ДНСК с присъден ранг III младши, считано от 23.06.2026 г.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на К. Р. В., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 400.00 евро, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: